

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 28.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 15. Juli 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fru J. K. Barney.

Hensigten med Straf er, at nedbryde Lasten og bringe den Faldne tilbage igen paa den rette Vej. Men de bestaaende Indretninger af Fængsler øve som oftest en modsat Indflydelse, fordi den Arresterede, fra det Øjeblik, da han er sat fast, er omgivet af daarlige Eksempler og Andres Indflydelse, der er saa langt fra at forbedre ham, at han snarere hærdes i Lasterne. Dette er især Tilfældet med Kvinder, over hvilke der kun vaages af Mænd, ikke af Kvinder. I Almindelighed bliver de sat fast af Mænd, overleveret til Politiet og ført i Fængsel. De bliver altsaa holdt fangne, dømt og bragt fra det ene Fængsel til det andet af Mænd alene, uden at nogen Kvinde faar Lov til at yde dem den mindste Hjælp. Mere end én ung Pige, som for første Gang bliver sat fast, maaské endog ved falske Beskyldninger eller ved natligt Spektakel, er ved den første Nat, som hun maatte tilbringe paa Politistationen, bragt ind paa Forbryderbanen.

Enhver retsindig Kvinde burde derfor grunde over Midler til at forbedre disse Tilstande, og søge at faa Indflydelse paa unge Piger, som er hjemfaldne til Straf, og med moderlige Raad søge at faa dem tilbage igen til et retskaffent Levned. — Vi vil ikke kaste Sten paa vort Politi og vore Embedsmænd, men er det ikke ydmygende at vide, at vore ulykkelige unge Søstre, som har begaaet en Fejl, kun skal overlades til Mænd, hvis Sind er blevet hårdet ved deres Embedsforretning?

Ledet af saadanne Betragtninger optraadte 1877 en kvindelig Læge, som opfordrede Maadeholdsforeningerne til at sørge for, at der gennem Selskaberne blev ansat betalte kvindelige Oppassere i Kvindefængs-

lerne. I Løbet af 3 Maaneder blev der i Chicago betroet 1500 Kvinder og Børn til saadanne kvindelige Oppasseres Omhu. Mange af de Arresterede blev fundne at være uskyldige, og blev uden Dom igen ført tilbage til deres egne. Den Kvinde, som først bragte den storartede Idé til Virkelighed, som efterhaanden blev gennemført i de Forenede Stater, var Fru J. K. Barney, Formand for Fængsels-selskabet. Hun sendte en Ansøgning til Byraadet for at opnaa, at der blev ansat kvindelige Politivagter. Man svarede hende først med Foragt og Sarkasmer. „Forsøg det dog selv, Frue,“ skrev man til hende, „og De vil snart blive overbevist om, at det er helt umuligt, at dette Arbejde kan ydes af en Kvinde.“

Fru Barney tog Øvrigheden paa Ordet, og begyndte straks den næste Morgen sine Besøg hos de Anholdte. Hver Morgen, som hun tilbragte i sit frivillige Embede, overbeviste hende mere om hendes Opgaves Vigtighed. Kvinder i al Slags Fornedrelse, ogsaa syge og elendige, bad hende om Raad og Bistand. Snart udbedrede hun en Piges sjuskede Klædning, snart bragte hun en andens Haar i Orden eller tildækkede en tredjes nøgne Skuldre med sit eget Tørklæde. Hendes Nærværelse i Politikammeret paa lagde Politiet en vis Tilbageholdenhed og afskar al upassende Spøg fra Politiets Side, medens de Fangne modtog hendes Besøg med Ydmyghed og Taknemlighed. Hun ledsagede ogsaa de Arresterede ind i Retssalen. En Dag traadte hun ind i Politigaarden med to unge Piger, som for første Gang blev arresterede for upassende Opførsel. „Det vilde være bedst for Dem, Frue,“ sagde Politiet til hende, „om De ikke gik med ind i Retssalen, ti denne Gang gælder det et Tilfælde, som det ikke sømmer sig en Dame at

høre paa.“ Fru Barney spurgte: „Og de unge Piger bliver?“ Politibetjenten svarede: „Saadanne Piger skader det ikke.“ „Naar de unge Piger bliver til Stede derved, vil en gammel Dame ogsaa kunne det,“ sagde Fru Barney. — Efter Mødet sagde hun til Betjenten: „De har taget fejl, der er jo slet ikke blevet sagt noget usædvanligt!“ „Aa“, svarede Betjenten, „det var fordi De var til Stede; de Herrer Dommere har lige over for Dem ikke povet at anbringe deres sædvanlige Spøg.“

Fru Barney fortsatte daglig sine Besøg paa Politikamret, og selv Politiembedsmændene maatte snart anerkende Følgerne af hendes Bestræbelser, men tilføjede de: „Vent kun, naar først saadanne forstokkede gamle Synderinder kommer, da vil De se, hvor unyttigt det er at ville forbedre dem.“ — En Morgen, da Fru Barney igen kom paa sin Plads, modtog man hende med triumferende Smil, og sagde: „Nu, ærede Frue, kan De en Gang bevise Deres Magt. Vi har fanget gamle Marie; fire Mand formaaede knapt at lukke hende ind i hendes Celle, og de har alle faaet Ansigtet fuldt af hendes Kradsninger. Men hvis De alligevel vil føre hende ind i Retssalen, vil man give Dem nogle Betjente til Hjælp.“ Fru Barney afslog det, og Politiet tillod hende at gaa alene ind i Cellen, endnu altid forsikrende hende, at de vilde blive i Nærheden for at være hende til Hjælp.

Før Fru Barney traadte ind i Cellen, erkyndigede hun sig om den Fangnes rette Navn. Man sagde hende, at hun i Registret stod opført som Fru Adam; men man kaldte hende altid gamle Marie. Fuld af Tillid til Gud og Selvfornægtelse, traadte nu Fru Barney ind i Cellen, hvor den stakkels Skabning var lukket inde. Det var et mørkt og